

de mellemliggende Dage kunde komme til at forstaae Tingen anderledes, end den efter de tidligere Forhandlinger strax havde stillet sig for En. Dette er jo ikke Andet, end hvad der saa ofte er Tilfældet med Hensyn til forskjellige Spørgsmaal af en saadan Natur, og jeg tør troe, at der ogsaa fra det ærede Udvalgs Side er foregaaet en Forandring i den Maade, hvorpaa man dengang opfattede Loven. Det blev nemlig dengang af den ærede Ordfører udtalt, at ibet Udvalget hverken kunde tiltræde Justitsministerens Fortolkning, saaledes som den var fremstillet i Finantslovsforslaget, og heller ikke kunde være fuldkommen enig med Finantsministeren, var det Udvalgets Mening, at det, hvorpaa det kom an, var, om Hjemmeindtægterne udgjorde Hovedindtægten, thi i saa Fald skulde Embedsmændene slet ikke have noget Sædtillæg, eller om de Indtægter, som bleve udbetalte af Statskassen, vare dem, som udgjorde Hovedindtægten, thi da skulde han have Sædtillæg af det Hele. I det nu den ærede Ordfører har gjort opmærksom paa, at der er kommet Oplysninger frem, som have forandret Sagen med Hensyn til de tre omhandlede Embedsmænd saaledes, at der nu skulde indrømmes dem Sædtillæg, staaer dette, som det synes mig, ikke blot i Forbindelse med de fremkomne Oplysninger, men ligger i en virkelig forandret Opfattelse af Lovens Bestemmelser. Medens det tidligere under anden Behandling blev gjort gjældende af Udvalget, at det kom an paa, om Hjemmeindtægterne udgjorde Hovedindtægten eller ikke, er, som det synes mig, aabenbart denne Opfattelse nu forandret saaledes — og det maa være dette, som ligger til Grund for de to af Endringsforslagene — at det ikke kommer an paa, om Hjemmeindtægterne udgjøre Hovedindtægten, men om det er Naturalydelsen, som udgjør Hovedindtægten. Det er altsaa ogsaa denne Omstændighed, at Udvalget noget har forandret sin Opfattelse af Lovens Bestemmelse, der har gjort, at jeg turde gøre Regning paa, at ogsaa et andet Resultat kunde komme til at fremstille sig som det rigtige for det høitærede Thing. Jeg har allerede under Sagens anden Behandling, som jeg troer, saa ubømmende paavist de Grunde, der støtte min Mening om, at Retsbetjentene ere beretti-

ge til Sædtillæg af hele deres Gage uden Hensyn til Naturalydelse og de Indtægter, hvorfor der ellers stcer Afdrag, at jeg ikke skal gaae vidtløftig ind derpaa, men man maa tilgive mig, at jeg ganske kort bringer i Erindring de Hovedgrunde, hvorpaa jeg støttede min Mening. Disse vare, at Loven for Retsbetjente bestemmer, at de skulde have Sædtillæg af deres Indtægter efter Lov af 31te Marts 1860 § 5, og at den ikke gjør nogen anden Indskrænkning med Hensyn til Sædtillæget end den, at det ikke skal beregnes af Honorarer eller af de runde Summer, som ere blevene tillagte forskjellige Embedsmænd. Jeg fremhævede, at man ikke her kunde holde sig til den almindelige Lønningslov af 19de Februar 1861 og de deri indeholdte Undtagelser, thi ellers vilde man lade den almindelige Lønningslov af 19de Febr. 1861 hæve den juridiske Lønningslov af samme Dato, altsaa komme til det Resultat, at en Lov, givende den samme Dag, som en anden, vilde bringe denne til at træde ud af Virksomhed, og at man sølgelig ikke havde anden Regel at gaae efter end den i Lov af 31te Marts 1860 § 5; fremdeles at det fra Regjeringens Side var den bestemte Forudsætning, at Sædtillæget skulde udredes af det Hele, og at jeg tillige troede at turde mene, at Forhandlingerne paa Rigsdagen gif i samme Retning, og jeg støttede mig i min Formening om, at dette maatte være klart, til den Maade, hvorpaa Gageforholdene ordnedes. Man fastsatte nemlig i § 4: Den og den Gage skulde de juridiske Embedsmænd have, og efterat den var fastsat, gav man Bestemmelser om de Fradrag, der skulde finde Sted i visse Indtægter; men Grunden til disse Fradrag laa ikke i noget Hensyn til Bestaaenheden af Embedsmændens Indtægter, men alene i den Omstændighed, at Finantskassen skulde udrede en Deel af Gagen, og fordi man af andre Hensyn fandt det rigtigst at lade de øvrige Indtægter oppebæres af Embedsmændene paa den hidtidige Maade, og ibet man tilkjendegav, hvorledes den Beregning vilde stille sig, som maatte gjøres, ansatte man Beløbet af Sædtillæget, under Forudsætning af, at Lovudkastet blev til Lov, til 27,000 Rd. Men paa samme Tid gjorde man opmærksom paa, at den kalkulatoriske Opgjørelse netop hvilede paa den